„Kijk," zei hij, „we hebben jaren lang samen gewerkt, gedeeld en gezwegen. Nu trek je je terug. Best, moet je zelf weten. Maar zooals we met jou gedeeld hebben moet je 't ook met ons doen. Het collier van mevrouw Vredenborgh, dat je machtig bent geworden, is, ik weet het, minstens 20 mille waard. Wil je ons ons deel geven, ja of neen?"

Nu begreep ik waarom ik naar Antwerpen gelokt moest worden: de hebzucht, in wier dienst ik zèlf zoo menig onrechtmatige daad had verricht, keerde zich tegen mij. „Het collier," zei ik, „heb ik de eigenaresse weer teruggezonden en . . . ." Couwart's spottende lach brak mijn zin af . . .

„Je hebt met geen kinderen te doen", sprak hij nog eens — „wil je deelen of niet?"

„Ik heb 't collier niet meer — dat is alles wat ik je antwoorden kan," zei ik.

„Neem dat dan alvast, verrader," en met deze woorden sloeg Couwart mij met den knop van zijn revolver tegen het hoofd. Het schemerde mij rood voor de oogen en ik tuimelde achterover. Een oogenblik moet ik buiten kennis geweest zijn, doch ik kwam dra weer bij en oordeelde het het verstandigst voorloopig den bewustelooze te spelen. „Pak hem op" hoorde ik weer Couwart's stem. De anderen gehoorzaamden en vatten mij aan. Ze droegen mij het vertrek uit en de trappen af. Wat zij met mij voorhadden kon ik niet vermoeden, maar ik zou het weldra weten. Tot in den kelder daalden ze af, daar deden zij een deur open en lieten me op den steenen vloer liggen. „We zullen meneer pletten, tot er geen sprank leven meer in hem is," zei Couwart op zijn gewonen, joviaal-gezelligen toon, en Borndjef, de Pool, lachte in zijn keel. Het viertal sloot de deur en klom naar boven — en ineens werd me hun plan duidelijk. Ik lag op den vloer van de stopplaats van de groote, zware goederenlift, — nog een minuut wellicht en het gevaarte zou neerdalen en me verpletteren. In één sprong was ik overeind en trapte tegen de deur — maar 't was vergeefsche moeite. Koortsachtig werkte mijn brein om een manier te vinden tot ontsnappen, maar mij scheen geen kans te blijven. Ik keek om me heen, naar boven — in de verte zag ik de onderzijde van de lift, die dadelijk dalen kon, ... ik sloeg mijn blik naar den grond . . . . en plots flitste een idee mij door het hoofd, dat een goede genius mij moet hebben ingegeven. 't Was een eenvoudig, simpel denkbeeld dat mij een kans op redding bood . . . . De keldervloer was met zeer groote, vierkante, gehouwen tegelsteenen geplaveid — dat moest mijn redding zijn. Snel tastte ik in mijn zakken, die mijn vijanden gelukkig niet hadden doorzocht. Mijn groot, stevig zakmes openknippen was 't werk van een oogenblik en met een gesmoorden kreet wierp ik me op de knieën. Het geluk begunstigde mij. De kalk tusschen de steenen was bros en los, vermoedelijk door den moerassigen grond waarop het huis stond. Alles hing nu af van mijn snelheid. De wanhoop gaf mij kracht en ik gunde me zelfs geen tijd een blik naar boven te werpen, naar de dreigende lift. Mijn belagers hadden het blijkbaar niet noodig geoordeeld zich te haasten, — nog altijd daalde het gevaarte niet.

Met een laatsten, wanhopigen ruk, kreeg ik het vierkante bakbeest uit de voegen — op dit oogenblik hoorde ik het bekende zoeven van een lift die in beweging komt en nimmer heb ik met grooter ontzetting een onheil zien naderkomen dan in dien klammen kelder. Snel plaatste ik den steen rechtop, en hield hem, terwijl ik mezelf languit en zoo plat mogelijk tegen den grond drukte, met m'n beide handen, die bebloed waren van den ingespannen arbeid, krampachtig vast. De steen stak een kleinen decimeter boven mij uit — kon hij den druk van de lift weerstaan, dan was ik, voorloopig althans, gered. Het gevaarte naderde en het monotone, zacht-zoevende geluid klonk me als een doodslied in de ooren. Nog een meter was de lift boven me, ... nog een halve meter, daar — bang, bonsde ze op den steen en — stond. Hoe lang ik zoo plat gelegen heb weet ik niet, — vermoedelijk niet langer dan 'n vijf minuten, maar de tijd scheen me een eeuwigheid toe. Eindelijk vernam ik het klik-klak van de zich in beweging stellende lift en geen seconde later hoorde ik iemand de keldertrap afdalen. Een joviaal-voldaan lachje klonk me in 't oor — geen twijfel, het was die duivel Couwart. Aan de stappen kon ik opmaken dat hij alleen was; de anderen schenen toch te kieschkeurig te zijn om zich te komen vermeien in den aanblik van mijn verpleten lichaam. Ik richtte mij op en wachtte. De stap naderde — de deur ging open en op 't zelfde oogenblik wierp ik mij op mijn vijand. Hij tuimelde achterover met 't achterhoofd op den steenen vloer en bleef liggen. Zonder op- of omzien snelde ik de trap op en vond de baan vrij. Ik was ontsnapt en stond weldra in de koele, verkwikkende buitenlucht.

Aan aangifte bij de politie kon ik natuurlijk niet denken en er bleef me niets anders over dan zoo spoedig mogelijk naar Holland terug te keeren. Van drie van het viertal dat mijn vermeende ontrouw op zoo wreede manier had pogen te straffen, heb ik tot heden nimmer meer iets vernomen. Vreezen ze mij en achten zij het beter zich niet meer aan mij te wagen? Ik moet bekennen dat ik lange, lange maanden in stille vrees heb geleefd voor een nieuwen aanslag. Het was vooral, neen uitsluitend Couwart, van wien ik alles verwachten kon en het is misschien niet edel van me, maar ik moet bekennen dat een gevoel van vreugde en verlichting over me kwam toen ik, nu juist vier weken geleden, in het avondblad dit bericht las:

> „Te Antwerpen is de algemeen-geziene expediteur, de heer H. Couwart, een dezer dagen onder beschuldiging van spionnage door de Duitschers in arrest gesteld en gistermorgen te 10 uur gefusilleerd."

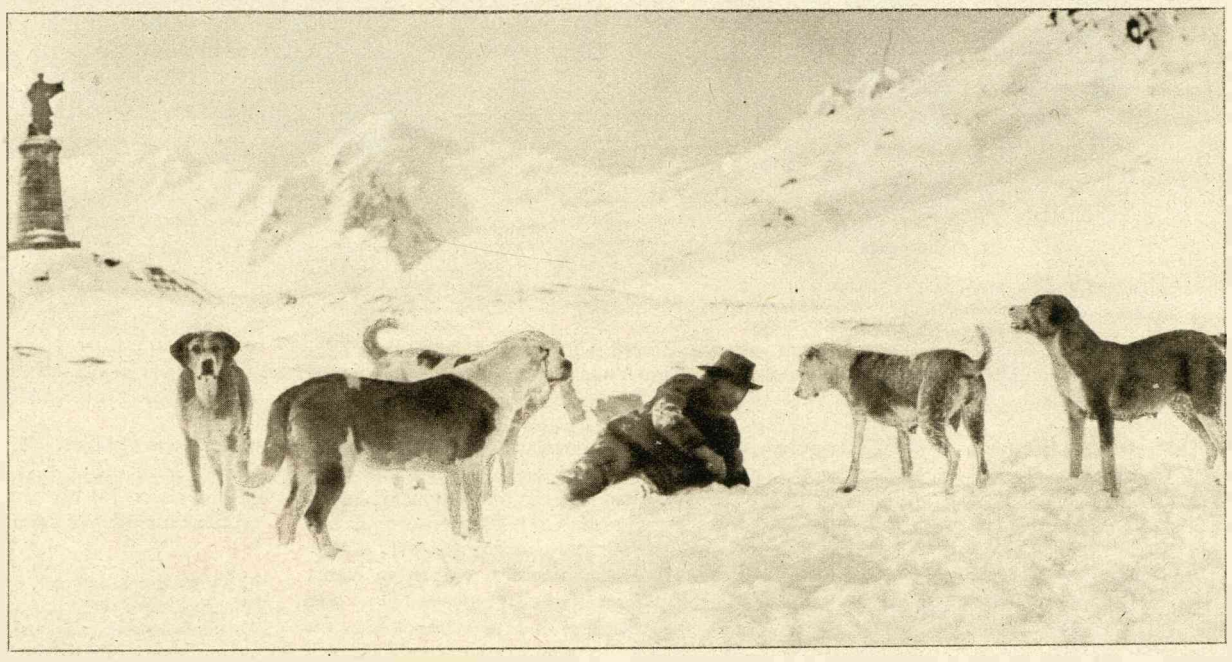
Zoo heeft hij dan toch het einde dat hij verdiende niet kunnen ontloopen en zijn dood herinnert me er een keer te meer aan dat het avontuurlijke, riskante bestaan van den outlaw zijn keerzijde heeft en meestal, hoe handig schrandere romanciers het met poëtische aantrekkelijkheid weten te omstrikken en omlooveren, het meest ontstellende en wreede proza is.

VAN 'N SCHOON EN MENSCHLIEVEND WERK.
Als een idylle van vrede, temidden van afschuwelijke, de menschheid onteerende moordpartijen, ligt Zwitserland in zijn ongestoorde rust en met zijn zuivere, maagdelijke schoonheid. Het is een aangename verkwikking voor onzen door-de-dagelijksche-oorlogsgruwelen-afgestompten geest, in gedachten te vertoeven bij het stille werk, dat des vredes is, en dat nog steeds door de broeders van het St.-Bernardsklooster, op den hoogsten top van den St. Gothard gelegen, met even groote zelfopoffering als vóór den oorlog verricht wordt. — Op deze pagina brengen wij enkele foto's, het dagelijksch werk van deze menschlievende kloosterlingen in beeld brengend. — Hierboven het dresseeren der honden, die verdwaalde reizigers moeten opsporen.

Een reddingsbrigade trekt na een hevigen sneeuwstorm uit op onderzoek naar verongelukte reizigers.

De honden vinden een verdwaalden reiziger en kondigen door luid geblaf aan, dat hulp noodig is.

De reddingsbrigade keert na volbrachten arbeid huiswaarts
(foto's V.F.B.)

De Orde van de Broodkorst

Tafereel uit de Fransche Revolutie.

A la lanterne! A bas l'aristocrat!" 't Gezicht van 'n woedende volksmenigte, hun rumoer, hun geschreeuw is angstwekkend, ten allen tijde, doch was dit vooral in die vervloekte dagen van den Terreur. Gelukkig past de menschelijke natuur zich aan de meest ongunstige toestanden aan, en zoo was ik ongevoelig geworden voor de verschrikkingen van dit tijdperk. Mijn leven had reeds te vaak aan een zijden draad gehangen, dan dat ik zoo spoedig verschrikt zou zijn. Het zachtste gefluister, dat ook ik een aristocraat was, zou voldoende zijn geweest om mij aan den dichtstbijzijnden lantaarnpaal op te knoopen. Mijn vermomming als werkman had mij nochtans uit menig gevaar gered en ik had zelfbeheersching geleerd in een harde school.

Ik wilde snel voortloopen, doch de menigte versperde mij den weg en ik werd met kracht in een portiek gedrongen tegenover een huis, waaruit een drom volks stroomde, die zich onder de menigte verspreidde. Alle hoofden waren naar de geopende deur gericht en alle halzen rekten zich uit, terwijl een koor van stemmen riep: „Komt hij?" „Waar is hij?" „Waar is de vervloekte aristocraat?"

„Hij komt!"

Een klein mannetje vertoonde zich voor een der ramen van de benedenverdieping en — met een sprong — was hij opeens middenin de golvende menschenmassa.

Het kleine armelijk gekleede creatuur werd met een gebrul van vreugde door de menigte begroet en als 't ware bij acclamatie als hun leider aangenomen.

„Concitoyens! Medeburgers!" schreeuwde hij en wild gesticuleerende wees hij naar de ramen der eerste verdieping en naar een in de nabijheid staanden lantaarnpaal. Een storm van applaus was zijn antwoord; een reusachtige sjouwerman pakte het mannetje als een kind op, zette hem op zijn breede schouders en vanaf zijn hooge zitplaats vervolgde de volksmenner zijn toespraak. In kernachtige, welsprekende, doch van haat overvloeiende zinnen wist hij de toch reeds ziedende hartstochten der volksmenigte tot krankzinnige woede op te voeren. Hij was geen oogenblik stil; zijn mager lichaam zwaaide heen en weer en met zijn rechterhand wuifde hij hen voortdurend toe; zijn linkerarm, dat zag ik nu eerst, was een stomp.

Dramatisch, met weinig woorden, maar veel gebaren schetste hij de misdaden van de aristocratie, de onderdrukking van het volk.